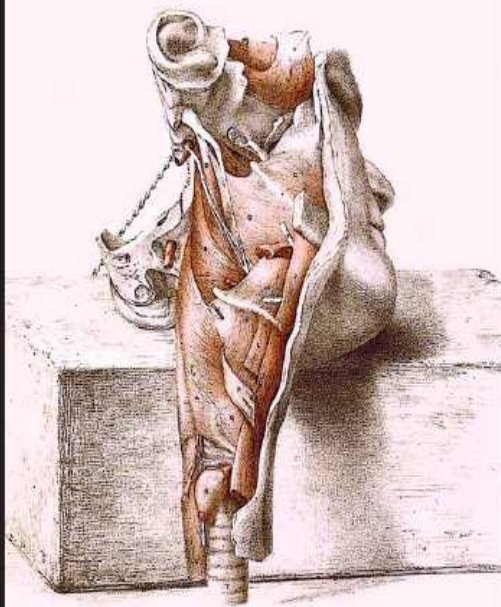

PEKING FUCKING

JOINT

JAKUB ŠOFAR

PEKING NOT FUCKING

JAKUB ŠOFAR

**PEKING
NOT
FUCKING**

**KOLÁČ INFANTILNÍCH POKUSŮ
S ELEKTŘINOU**

Praha 2008

motto:

Seru na granty!

Jakub Šofar

PEKING NOT FUCKING

Copyright © Jakub Šofar, 2008

Czech edition © dybbuk, 2008

ISBN 978-80-86862-46-0

JEDNA

DIAGNÓZA 799

**POZNÁMKY ABSOLVENTA
RYCHLOŠKOLENÍ O ČLOVĚKU**

Pomůcka ke čtení:

nepřítel útočí — ustupujeme

nepřítel se zastavil — připravujeme se na útok

nepřítel se unavil — útočíme

nepřítel ustupuje — pronásledujeme ho

Mao Ce-tung

Osobnosti a události v tomto spisku jsou naprosto pravdivé a připomínají-li někomu osoby a události, které znal, nejde o podobnost.

I

P. S.: Toho a toho dne se konalo v obci té a té předsvatební veselí. Bylo tam několik těchto, kteří se nelíbili tamtěm, neví se proč, možná, že tamtěm někdo z těchto řekl, že tam budou i jiní a další, proč to řekl, to se taky neví, nezáleží celkem na tom.

Tamti udělali bububu a jeden z těchto to nevydržel a propotil duši. A tak ho tamti jali, odvezli, prozkoumali zprava a tytyty, prozkoumali zleva a tytyty, dál už na něj jenom tak koukali. A nevěděli, kam s ním. A tak ho odvezli do blázince, že by s tou duší jako někdo něco měl udělat, zalátat a tak všelijak nějak jinak.

No, já nevím, co bych dál o tom ještě vykládal, vůbec o nic vlastně nešlo, prostě preventivní akce, jenom motýl, jenom včela. Prostě mě šoupli do psychiatrické léčebny, no. To se stalo.

Vždyť je to úplně normální. Zjistit, prozkoumat; vysvětlivky? No... až někdy příště. Tohleto přeci nikoho neinteresuje. Japa by mohlo...

Podívejte, už to ZAČÍNÁ!

VI

Takže první noc v blázinci. Kolem to všechno spí, nevím, co to je, kdo to je. Deky je koncem zastrčená pod slamník, mám na sobě tričko a zelené vojenské trenýrky. Zelené vojenské trenčle v blázinci. (Kde se vlastně u nás, ve vyložené nevojenské rodině, vzaly vojenské trény?) Je jedenáct

nebo dvanáct hodin, přesně to nevím, nechci se ani dívat. V kapse trenek mě tlačí ty dvě pilulky, které jsem si předtím schoval pod jazyk, když mně je vnutily (sestry). Prej na uklidnění. Já vím. Víte holenkové, já četl Keseyho a věřím, že je to všude stejný. Neexistuje kapitalistický blázinec a neexistuje socialistický blázinec. Jsou jen blázince. Blázince se vždy připravenou klikou k vejítí. Při odchodu už se klika nenabízí.

Vůbec se mi nechce spát. Musím toho tolik promyslet. Někde se stala chyba? Ba ne. Nebo Prozřetelnost? Ale čím? Ale vždyť jsem to chtěl... Vždycky jsem se chtěl sem dostat. Snil jsem o tom, jakej přitom budu frajer, a teď jsem tady. Nevím proč, nevím, co ze sebe ještě můžu používat. Je to vůbec moje, tahle skládka věcí? Moje ruce, moje nohy, tlustý tělo... mozek, na kterým si občas zakládám. Nebo to je jejich? Teď je to jejich...

Přichází ten čas, kdy mě začnou pálit oči, rozum vypadává... 1-2---4, 1-2---4, 1-2---4. Asi si budu snít. Možná usnu. Možná si vysním moc muže, který prochází zdí, nebo neviditelnost, nebo spánek... chci snít.

Loudám se osnovou snu. Polosním. Něco chci sám a něco se mi zdá. Pravda naroubovaná na fantazii. Plody smyšlenek. Něco se mi líbí a něco ne. Těžko s tím něco udělám – ...kdesi prší. vedle mě jde pes a já nechci, aby to byl pes. vcházím do kina. kino Svornost. vedle mě je dívka s mužskou tváří. říká, že mám pěkné vlásky. hladí mi je. je to babička. sedíme na lavičce na zahrádce, za mnou jsou rybízové keře. záhony mají žízeň, odcházím k pumpě, pumpuji, nic neteče. Sysifova nebo Sisifova nebo Sysyfova nebo Sisifova práce. štěká pes, zase je jen psem. ocitám se před uhlazeným pánem. mechanicky rozžvýkává sirky, dupe si nohou, osoustruženou sirku s pečeti svých zubů pouští pod židli, bere si další. pes zatím zmizel. uhlazený pán má tvář mého bývalého ředitele. snaží se vměstnat svůj obličej do mé tváře, je blízký, bližší, ale smrdí

úředničinou a pokorou (zvláště, že i sem je to cítit), šer-
muje přede mnou rukama a snaží se mi vysvětlit, že to tak
není. vůbec nevím, co tak není. pes je stále nezvěstný, ale
zato mi mravenčí v nohách. pán, uhlazený společenským
potvrzením, mě bije, klade pohlavky systematicky, nic ne-
cítím. vždyť já vůbec nic necítím. rány mě nebolí, a přece
krvácím a krev odtéká do mě, hladina stoupá, dusím se
krví a chci se vylít, vylít svůj obsah. ale nic ze mě neteče,
dusím se smyšlenou krví, dusím se prázdnotou po té krvi...
a teď zase ten pes. pobíhá okolo mne, líže si pracky a upo-
zorňuje mě na něco, co musím vidět. táhne mě k jakési hos-
podě. u té hospody je ovál vymezený honicími psy a upro-
střed těch psů ležím já. co tam dělám: ležím, natažený na
vyasfaltovaném náměstíčku, tělo se chvěje a oči jsou skle-
něnky, vytřeštěné. dívám se na sebe za hradbou psů v ze-
lených zástěrkách, s pozlacenými postroji, dívám se sám
sobě, že tomu druhému ani nechci pomoci. chodím okolo
kruhu, psi si mě nevšímají, možná, že to ani nejsou psi,
jsou to jenom smyčky etymologických představ, ale s vel-
kým vnitřním tlakem. pak bílo a černo. ležím na jakémsi
oltářičku, ale není to v kostele, strop nade mnou je příliš
vysoko, abych se na něj mohl upřeně dívat, je to převrá-
cené nebe. hned vedle mě stojí obraz, černá a bílá, na ob-
raze uhlazený pán v jakémsi hábitu, s výrazem světce, ale
on je živý, sestupuje s obrazu a zároveň tam zůstává... roz-
dvojuje se, roztrouje se, rozčtvrcuje se... někdo hraje fu-
nébrmarš, trubka, buben a harmonika, venkovský funus.
prostor je plný stejných, uhlazených světců. mše, ano, za-
číná mše, je neznám všechny ty fígle náboženského kou-
zelnictví, které uvádějí davy věřících do mystického vytr-
žení, ale vím, že je to mše.

mám to všechno jako na dlani; ležím, vnímám, ale můj
zrak je někde nad tím vším jako kamera, snímám jednot-
livé obrázky a vysílám si je do své hlavy. vidím všechno
plasticky. co se kolem děje, ač je má hlava otočená vzhůru.

funébrmarš začne sílit, dav kolem se přibližuje, tóny pís-kají v uších, první tváře jsou už na dosah, kráčejí dál a vstu-pují do mě (životné tváře i gramaticky). sta a sta postav postupně mizí v mém těle. proč nevstanu?! proč na to ne-činně koukám! musím se pokusit zvednout. musím... a tak jsem se probudil.

Nebyl jsem zpocený, jak se píše v knížkách. Ležel jsem u okna na jedničce v pavilonu A3, v místnosti spalo ještě dalších sedm pomýlených osob, svítalo a mně začí-nal druhý den nuceného pobytu. Na stěně nade mnou vi-sela vlaječka *Nejlepší pokoj A3* a nechtělo se vůbec nic... Za-čínal další den nuceného, nejléčebnějšího pobytu v mém životě.

XII

V neděli po obědě jsme si šli lehnout. Předtím ještě všichni ostatní frontovali na léky a já vybíral další duševní potravu z malé knihovničky, jejíž dřevo byli úplně nasáklé lyzolem vzlínajícím z podlahy (Aksjonov, Leonov, Poláček, Gajdar, Baklanov, Majerová, Petrov, Martynov).

Za chvíli mně knížka vypadla z ruky, nebavilo mě číst o komsomolských brigádách, když jsem byl zrovna za-vřený v psychiatrické léčebně. Chtělo by to Haška, se Švej-kem bych přežil i Bory, ale Hašek není, možná, že je to te-rapeutická záležitost; je třeba, aby nebyl. Tak jsem si tak přemýšlel o dopolední návštěvě.

Po snídani jsem seděl v koutě jídelny a luštil asi sedm-advacátou křížovku a nadával na pana režiséra Buriánka, který tady laboroval přede mnou a zneuctil svým písmem většinu těch mřížkovaných tvrzí ze všech časopisů, které se tu shromáždily za dva roky. (Po panu režisérovi zůstaly

na oddělení za 1. malůvky na nástěnce; ty se velice odlišovaly od ostatních; při poslechu vážné hudby musí totiž pacient namalovat svoje pocity; všichni malovali domečky a postavičky a zvířátka a pohádkové výjevy a stromečky a kytičky, pan režisér pokryl čtvrtky papíru jakýmsi fauvistickým folklórem..., za 2. obdivné hovory, jejichž původci byli povzneseni tím, že trávili část svého života po boku intelektuála.) Z rodného Žďáru mně známý kulturní aktivista tady pobyl asi měsíc (v rámci asanace duše), napsal tři hry a prožil prý na státní útraty nejkrásnější prázdniny svého života.

Hrál jsem s křížovkami takovou hru – stanovil jsem si limit na vyluštění, a když jsem byl hotov dříve, získal jsem bod, když ne, bod získal fiktivní soupeř. Tak jsem utrácel poslední dopolední čas, který mi jinak příliš moc připomínal domov. Vtom kdosi zavolal, že mám návštěvu... ne že bych nebyl rád, ale necítil jsem se vůbec připraven.

Pak jsem seděl se svojí sestrou a švagrem v návštěvní místnosti, těkal očima a snažil se být aspoň trochu sebou. Vedle u stolu pobíhal malý debílek s plovacím kruhem kolem těla a s lampionem v ruce, vyrážel neartikulované zvuky a jeho rodiče měli v očích přesto metrák něhy, čisté něhy pro své dítě. Ségra se překonávala, žertovala a já trpěl. A řeči tekly tím líným řeky proudem a já si připadal jak habakuk v zoologické zahradě, který má mimořádnou možnost setkat se se svými příbuznými žijícími volně v přírodě (...hned vedle zeber, antilop a koz kamerunských máme speciální pavilon lidí...).

O tom všem jsem přemýšlel v neděli po obědě, na posteli s naškrobenou polevou, kde místo vyvedeného nápisu, že někomu něco přejeme nebo že máme jít do polosyta, svítilo černě obtisknuté razítko *A3 PL Jihlava...* každý den narozeniny... Honil jsem na safari v hlavě zase stáda myšlenek, jež měly boty zaprasené plusy a minusy, kecky á 28 Kčs olepené čerstvou oranicí a pak 100 metrů ro-

vinka za 16 celých 8 desetin (můj nejlepší čas na gymnáziu). A zase jsem skoro usnul.

Před druhou hodinou začal Předseda obcházet pokoje a vyháněl spáče do klubovnojídelny. „Co se chystá?“ ptám se souseda. „Bude klub!“ víc neřekl. Já se ani víc neptal, no jasně, bude klub. Tak jsem šel. Vůbec jsem netušil, že jde vlastně zase jen o druh léčby, založené na společné hlídce s hormony. (Vězení založené na buzeraci sebe sama, obsah je obsahem obsahu, což platí alespoň v těchto zařízeních vždy.)

V klubovnojídelně už vybraní jedinci (prcečkář a jeden alkoholik) připravili posunutím stolů čtvercový parket, kolem něj postavili volné židle a šli si po dobře vykonané práci s šéfovským dovolením odpočinout do druhého centra vedení, na mužské WC. Ostatní si zatím sedli na židle, ruce volně podél těla a klid. Já si četl Aksjonova (o třech kamarádech, lékařích, kteří se po studiích rozešli, aby se po letech zase potkali), přece se mě tahle taškařice nebude týkat. Lepil jsem oči do řádek jako štítky na poštovní zásilky, neviděl jsem a neslyšel jsem. (Po půl třetí už byli všichni pacoši v místnosti a nenuceně konverzovali, aby se tak konzervovali.) Já nic, já jsem byl za čtenáře.

Pak přišla sestra (byla od Tábora a nadchla primáře novátorskými přístupy k práci), přinesla magnetofon, poctivou Bé pětku, a Předseda začal propojovat kabely a přepínat vypínače a spínat spínače a dělal vše pro to, aby to zahrálo. Z chrčivého reproduktoru vylezli holky a kluci z ABBY a sestra zvolala: „No tak, no tak!“ a tleskla přitom jak na orientálním dvoře. Z ničeho nic se vytvořilo asi pět dvojic, začaly plout po parketu, ostatní dál míchali slova jako popel s hrachem a já jsem četl toho Aksjonova. ABBU vystřídala Omega a skrz mříží v oknech se dovnitř soukaly paprsky říjnového slunce, aby na to líp viděly. Byla neděle odpoledne. Drtil jsem Aksjonova jak Anton Gesink své soupeře, asi to byly úplně královiny, ale v té chvíli ne-

existovalo pro mě nic zajímavějšího. (Dáša probírala s jedním z notoriků svůj nástup do bány, někdo jen tak koukal a vystavoval se marnivě světlu z venku, lelkovalo se. Čekalo se... Těžko na vykoupení). Páry se prohazovaly, někdo odešel natáhnout kouř, jediný Mireček se na parketu tumloval osamělý jak ten pitomec z Boney M.

Najednou se sestra Novátorka obrodila, přehodila pásek a díky tomu Láďa Štaidl začal drtit kytaru a přitom mu mžilo do vlasů a úsvit stříbřil pláž. Byla vyhlášena dámská volenka. Já se docela bál, aby si na mě někdo nevzpomněl. Prosil jsem toho zlatého, drahého Aksjonova, že bych se chtěl stát jednou z jeho postav. Že se budu rád loudat někde po Sibíři a hledat medvídku Puštíka... Všichni zatím trsali. Pak mě Novátorka objevila: „Vy tam! Neseďte a tancujte! Číst si můžete jindy!“ Vytřeštil jsem na ni oči a doufal, že už žádná ženská nezůstala na vocet. Proč to dělá, nejsem přece magor, chci to tady přežít bez konfliktů, budu úplně v klidu, ale všichni mě musejí nechat na pokoji. Rytmy se proměnily... Ploužák tedy rozhodně né! Bylo mi jasné, že dříve či později budu muset rezignovat na roli nenápadného muzikanta. „No tak pane, pane, tady není nikdo milostpán,“ vložil se do toho Předseda, který samozřejmě netancoval. (Byl fousatý, šlachovitý a jediný tady chodil v civilních šatech – v českých elpíčkách a maďarském svetru s nápisem Daytona Club, ve volných chvílích četl knihu o programování a na chodbě mu z kapsy neustále vypadávala navštívenka hlásající, že je technikem přes počítačí stroje; byl předsedou samosprávy oddělení A3 a po čase jsem se dozvěděl, že si po desetíměsíčním jihlavském hostování odešel odsedět dvě dokonalé vraždy.) No tak jo, tak tady mě máte, dělejte si se mnou, co chcete.

Rozvinul jsem prapor tváře směrem k parketu a zavřel oči; ne, nebylo mně v tu chvíli líto nikoho z těch mých spolutrosečníků. „Smím prosit?!“ ozvalo se pípnutí